Pregaria.cat

Entrada

El mantell de felicitat (Advent 3)

Impossible dormir. Per molt tancades que tinc les finestres, aquesta nit és impossible dormir. Sota de casa hi ha una gentada que crida i els cotxes ja fa molta estona que van amunt i avall tocant el clàxon. I mira que estic cansada. No he parat en tot el dia i porto una son acumulada... Però és impossible descansar en la nit que el gran equip del més important esport del món universal fa poques hores que ha guanyat la lliga. És aclamat amb bogeria.

Per fi he pres una decisió. He deixat l'habitació i m'he tancat en una mena de rebost a l'altra banda de la casa, que dona a un petit carrer que no té sortida. Sento encara el soroll, els crits, les aclamacions... però lluny.

Acabo d'escriure la paraula *aclamacions*! I sento un impuls a aclamar el meu Senyor. És un contagi del mot *aclamar*, però canviant-ne l'objecte. Em sembla bé que cridin al gran equip; doncs jo ara... sí, jo ara aclamo el meu Senyor. "Jesús, Senyor meu, gràcies, ets fantàstic. Ja fa anys que et vaig conèixer. Recordo aquell Advent, quan encara treballava a la multinacional, i com et vaig trobar, millor dit, com em vas trobar. Em sentia buida, res podia omplir el meu esperit, donava cops de puny a l'aire i plorava quan tothom em felicitava com a una dona d'èxit, em deien crac i no sé quantes coses més. Recordo tot el que em va començar a passar... i jo, aquesta nit, t'aclamo a tu, Senyor meu. Però no sols pels records personals, sinó perquè ets la Bona Nova pels desvalguts, sanes els cors adolorits –com el meu–, proclames la llibertat als captius i el retorn de la llum als presos..."

Estic agenollada a terra. Emocionada per la gran gesta de Déu, que es va encarnar a les entranyes de Maria, per compartir, per mirar, parlar, amorosir, perdonar i estimar concretament. Jo, com una poesia viva, sense cap interès, t'aclamo, plena d'alegria, des d'aquest rebost amagat. Et celebro, Déu meu, perquè m'has cobert amb "un mantell de felicitat". Visca, visca...

Mònica 03

Jesús Renau sj.